

THÂN PHẬN

Hoài Khanh

CADA0
IN LẦN THỨ BA
1972

NỖ CÔ ĐƠN CỦA HOÀI KHANH

Phạm Công Thiện

*“Thôi nước mắt đã ghi đời trên đá
và cô đơn đã ghi dấu trên tay”*

Chiều ba mươi Tết, sương mù xuống nhiều, hai người lang thang trên mấy nẻo đường ở Đà Lạt - Hoài Khanh bỏ Biên Hòa và lên Đà Lạt ăn Tết với tôi. Bạn bè dăm đứa hắt hiu cuối trời - hôm đó, tôi đi vắng. Hoài Khanh bơ phờ đứng chờ tôi. Vừa bước về nhà, chợt thấy Khanh, tôi rung rung ôm anh mà hôn. Xa nhau bao ngày, bây giờ lại trùng phùng nơi cảnh trời thơ mộng vào ngày cuối năm. Ngày trước khi chia tay nhau chúng tôi có ngờ đâu lại gặp nhau

Trong một khung cảnh thiên đường, giữa mùa hoa đung đưa, dưới bầu trời đầy mây trắng lê thê trong hơi xuân mơ hồ của Đà Lạt. Chúng tôi dẫn nhau lang thang trên những đường phố tối tăm nhất, lắng nghe tiếng chó sủa và lắng nghe tiếng lòng mình rạo rục đau khổ vì quá bơ vơ, vì quá lạc lõng giữa sa mạc loài người. Người này nắm tay người kia, dắt nhau đi lê thê như hai người mù đi xin ăn giữa phố chợ : chúng tôi đi ăn mày một chút tình thương giữa con người, một chút giao cảm, một chút rộng lòng, một ánh lửa ấm áp giữa đêm lạnh nhất và đen tối nhất của ngày cuối năm. Người ta chết và không hạnh phúc.

Cuộc đời đã quá nhiều ngộ nhận. Đêm ba mươi Tết không mưa. Chúng tôi nhắc đến những người bạn khác, nhắc đến Mỗi người bơ phờ ở mỗi góc trời, ôm một nỗi lòng tha thiết, nồng nàn dâng trọn hồn mình cho đời. Hoài Khanh ở với tôi được vài ngày, rồi không hiểu sao, tôi lại đuổi Khanh về Biên Hòa. Tôi chịu anh không được. Ngày anh đến, tôi hôn anh. Ngày anh đi, tôi muốn anh đi cho phứt mắt.

Mấy ngày anh lên ăn Tết với tôi ở Đà Lạt, anh chỉ im lặng và ít nói. Chúng tôi thương nhau lắm. Thế mà chỉ nhìn nét mặt của anh và chỉ nghe sự im lặng của anh, tôi kinh hoàng đi. Tôi muốn đuổi anh đi ngay, tôi muốn đuổi một hình ảnh hãi hùng : tôi muốn được thanh bình trong tâm hồn trong những ngày này. Bởi vì đây là hình ảnh bi đát của cuộc đời, của con người, của một kẻ bị đày giữa bãi đất hoang tàn của nghĩa địa trần gian. Nhìn nét mặt Khanh, tôi thấy sự Chết, tôi thấy Bệnh hột, Đau khổ, Quẫn quai, Khắc khoải, Ray rức, Xao Xuyến, Hãi hùng, Hoang liêu, Cô đơn; tôi thấy sự Chiến bại, sự Thất vọng của con người. Nghe sự im lặng của Khanh, tôi cảm thấy Thượng đế, tôi cảm thấy Quỷ ma, tôi cảm thấy tiếng nói của một ngàn đêm, hai ngàn đêm, triệu ngàn đêm, tiếng nói của muôn triệu ngàn đêm vọng về hiu hiu trong lòng nhân thế. Tôi không

muốn nghe, cũng như bao nhiêu người cũng không muốn nghe, bởi vì đó là tiếng nói của sự thật : Tiếng nói của dòng sông vạn ngàn năm chảy trôi về biển. “*Dòng sông kia cứ vẫn chảy xa mù*”. Tôi muốn trốn thân phận con người, tôi không muốn nhìn hình bóng lẻ loi của một kẻ bị đày ở cuối trời miền viễn “*Tôi lẩn trốn vì thấy mình không thể*” Không thể được. Không thể trốn. Chỉ còn có cách tự tử như Hemingway trong một cơn khủng hoảng thác loạn. Nếu không làm thế thì đứng lại trừng mắt ngó nhìn nét mặt Khanh, lắng nghe sự im lặng của Khanh và đừng chạy trốn nữa.

Thế rồi cách đây một tuần, lúc về Sài Gòn, tôi có ghé lại Biên Hòa để gặp Khanh. Khanh chỉ ở một mình, trong một căn nhà tồi tàn, tôi nhìn lên vách và gặp những bức tranh của Michel Ange, của Van Gogh và Picasso, những bức ảnh của Pasternak, Evtushenko, Salinger, Hemingway và Camus và tôi nhìn Khanh. Bỗng nhiên, tôi thấy tất cả sự vật ngừng lại, cả thế giới đứng lặng lờ và Hoài Khanh cũng đứng lặng lờ như một bức ảnh treo tường; tôi bay ra ngoài thế giới này và có cảm tưởng như là một hồn ma trở về viếng lại thế giới loài người, ngắm lại những hình ảnh bất di dịch của con giữa dòng đời trôi chảy và trong một thoáng giây, tôi lắng nghe được tiếng nói miên man của sự im lặng đưa vọng ra từ đôi môi bất động của những bức ảnh kia và bỗng nhiên tôi thấy sống lại và không còn là hồn ma nữa, tôi nhìn mấy ngón tay, nhìn lại người mình đã mang lại xác người và tôi nhìn lại Hoài Khanh, tôi thấy anh không còn là một bức ảnh nữa. Anh cũng cử động như tôi và anh mở miệng cười. Tôi cũng mở miệng cười, nụ cười của một người mà linh hồn vừa mới thoát ly ra thể xác.

Đà Lạt, ngày 26 tháng 4 năm 1962

PHẠM CÔNG THIÊN

*

SAU LƯNG NGÀY THÁNG

Rồi mai gió núi mưa trời
Tôi đi cho lạnh hồn tôi một mình
Đời lê thê bước lênh thênh
Lối âm u mãi buồn tênh mắt nào
Lòng tay muôn thuở còn đau
Trái tim nguyên thủy vẫn nhàu nhớ thương
Năm sâu quên mất là phương
Hỏi mưa thì nắng hỏi nguồn nước đi
Còn chi tôi biết còn chi
Hồn hoang buốt lạnh từ khi nhớ ngàn
Đàn ai trầm cung mệnh mang
Nguồn đau thương vọng từ hàng lệ rơi
Hồn tôi nằm mộ không đời
Khói nhang xin trả cho lời thương yêu
Một lần quay mặt về chiều
Thì làm sao nổi mỹ miều dẫu xưa
Làm sao đợi làm sao chờ
Làm sao còn mãi những giờ yêu em?

THỜI GIAN

Đời lên mặt nước chân cầu
Biển nào sâu hận trên đầu tuổi xanh
Thời gian một tiếng lạnh canh
Sương phong vàng cả thiên thanh ngút ngàn
Ý về buồm lạnh trăng hoang
Thuyền đi nước lại ta còn chi đâu
Thét lên một tiếng run màu
Nghìn xưa nay vẫn qua cầu nước ôi
Người đi ta vẫn đi thôi
Này sông bến nọ đây lời tiễn nhau
Một lần thương một lần đau
Vần thơ tuyệt diễm mắt nào không cay
Nước ơi sông vẫn còn đầy
Hồn ơi thơ vẫn lên đầy không trung
Lòng ta chẳng được vô cùng
Thuyền đi biết hẹn trùng phùng phương mô
Thì thôi này nhớ này thơ
Dăm câu sáu hận ta chờ, người ơi !

NGÀY THÁNG TRÔI QUA

Cây và lá bao nhiêu lần biến đổi
Nước và sông nguồn cội tận phương nào
Những lần tìm tự điển nghĩa thương đau
Tôi đọc mãi khung trời xưa ứa lệ

Chẳng lẽ đời cứ vẫn còn như thế
Người quay lưng người phản trắc lọc lừa
Chuyến xe đò bỗng gặp giữa rừng mưa
Vui biết mấy một tiếng còi đơn độc

Rồi chuyến xe đi đường dài núi dốc
Biết làm sao tìm lại dấu qua rồi
Tiếng còi buồn thông cảm đã xa xôi
Thế là hết mộng manh niềm hạnh ngộ

Mây đã đi rồi dù mưa nắng đổ
Nước đã xuôi rồi dù gió buồm đi
Hỡi người ơi khi lệ nóng lên mi
Ai hiểu được vui buồn trong bóng ấy?

Trăng đã già và nghìn xưa trôi chảy
Hai bàn tay với huyết lệ căng nồng
Ta muốn gì giữa niềm cảm mệnh mông

Và vũ trụ thênh thang niềm trắc ẩn

Giông và bão bao nhiêu lần chiến thắng
Tháng và ngày bao nhiêu bận hoài mong
Đã giết ta trong bóng sáng trời hồng
Và thương nhớ nặng nề vai bé nhỏ

Và ước nguyện đầy tràn lòng bão tố
Ta ôm ghi hư ảnh giữa hoang mang
Tháng ngày qua trong mằm ý phai tàn
Đập vỡ kính những lần soi thấy mặt

Quên là mình chấp bàn tay nhắm mắt
Nhưng chao ôi tờ lịch bóc đi rồi
Tháng ngày qua hôm nay nữa dần trôi
Rồi như thế tôi biết làm sao được.

HAO MÒN

Thôi ngày xưa đã hoang vu
Một thân thể mục rã từ sơ sinh
Ta xuôi một bóng vô hình
Ánh trắng lạnh cũng vô tình hắt hiu
Hỡi em người của ta yêu
Phấn son đâu khỏi bóng chiều vẫy quanh

Thôi ta đòi trụi cây cảnh
Em hồng nhan đó hai ngành ngược xuôi
Lạnh không tìm thấy mặt trời
Nửa đêm thấp đuốc gõ hồi sinh ca
Nửa đêm ta chẳng là ta
Em về đâu để cảnh hoa úa tàn

Dòng sông nước chảy hao mòn
Yêu em cũng vậy đâu còn thanh xuân
Xin em cứ được là rừng
Khổ đau bóng nọ xanh cùng trong mơ

NGỒI LẠI BÊN CẦU

Người em gái trở về đây một bận
Con đường cảm bỗng sáng ánh diệu kỳ
Tôi lẫn trốn vì thấy mình không thể
Mây của trời rồi gió sẽ mang đi

Em - thì vẫn nụ cười xanh mắt biếc

Màu cô đơn trên suối tóc la đà
Còn gì nữa với mây trời đang trắng
Đã vô tình trôi mãi bến sông xa

Thôi nước mắt đã ghi đời trên đá
Và cô đơn đã ghi dấu trên tay
Chân đã bước trên lối về hoang vắng
Còn chẳng em nghĩa sống ngực căng đầy

Quá khứ đó dòng sông em sẽ ngủ
Giấc chiêm bao có nguyên vẹn bao giờ
Ta sẽ gặp trong ý tình vũ bão
Con thuyền hồn trở lại bến hoang sơ

Rồi em lại ra đi như đã đến
Dòng sông kia cứ vẫn chảy xa mù
Ta ngồi lại bên cầu thương dĩ vãng
Nghe giữa hồn cây cỏ mọc hoang vu.

GIỌT SƯƠNG

Giấc mộng là hình ảnh chiếc nôi đan em đã ngủ mê trong đó - loài chim doi tìm thấy mặt trời vào những buổi chiều ngả xuống những viên sỏi lè đường lóng lánh sương đêm
Làm sao lệ ta cứ hoài hoài nhỏ xuống giấc chiêm bao ở trên chiếc giường nây và với ngày tháng đó
Ôi, chính là em mà ta hằng thương xót suốt một đời quần quai
Rồi mỗi giọt sương tan để bước chân ta gần với ta hơn những lần hai con mắt sâu chìm màu đục vọng
Phiến đá kia sẽ hát lên lời ru
Mặc kệ những tên phù thủy hò hét âm binh
Hai tay đó sẽ dài ra thành lệ
Lời ca em sẽ vĩnh viễn là mây
Trêm mộ chí ta những giọt sương kết thành đóa bi ca
nở quần quai suốt hằng muôn thế kỷ
Đó là tình yêu của ta nụ cười của em và đời sống
rờn rờn của máu của hồn, là vết tích những tháng ngày đã mất.

VỀ BUỒN CỦA TÌNH YÊU

Bao nhiêu lần anh muốn quên tất cả
Những bạo hành nặng trĩu hai vai
Nếu anh không còn một nụ cười
Nếu em không còn một trái tim chân thật
Vũ trụ này coi như đã chết im lìm
Bởi vì tình yêu đâu còn tươi hoa lá
Chúng ta đã qua nhiều thử thách

Thành phố trong mưa lặng lẽ gục đầu
Chúng mình đã từng yên lặng nhìn nhau giữa một bầy cú vọ
Sau đôi mắt nhe răng
Chúng muốn bắt chúng mình xa nhau mãi mãi
Chúng muốn đem tình yêu nhận vào oan trái
Nghĩa là chúng ta giận đối xa nhau
Hay nhỏ lệ từng đên cũng thế
Có phải chúng là người
Hay chúng ta - tình yêu - cây cỏ
Em ơi - ngày xưa anh đã nói rằng
Yêu nhau làm gì đã đủ
Còn cần tha thứ chân thành
Thành phố không thương chúng mình
Cuộc đời nào khác chi hơn
Em hãy nhìn dòng sông
Chúng ta cũng đang xuôi dòng
Anh muốn rằng ta đi mãi mãi
Niềm cô độc hai linh hồn
Sẽ chặn đứng những bạo hành
Mưa có rơi nhiều trên mái tóc xanh
Nắng có hồng nhiều trên đôi má em
Nhắc đến làm gì oan trái
Giận dữ làm chi những loài cú vọ
Gói nỗi oan tình một thuở
Cho ấm tình yêu
Thời gian qua đi
Còn bỏ lại những dấu chân lè đường hè phố
Cho nỗi sầu muôn thuở
Đẹp hơn những tình yêu
Biết làm sao em ơi
Anh không còn là anh
Em không còn là em
Khi tập thể bạo hành
Những sinh vật đầy chèn trong chiếc hộp
Và thời gian đã chết
Và tình yêu đâu còn
Anh tự hỏi rằng ta sống làm chi
Nếu anh xa em khi cuộc đời chưa khép
Vàng trán thơ ngây in vết hôn đầu
Lòng chúng ta sâu hay nước sông sâu?
Thế kỷ cô đơn hay hồn ta cô đơn?
Cuộc đời bao dung hay úa cãm hờn
Chân lý cho ai làm giàu
Tình yêu cho ai mua bán
Trái tim ta phần nộ bấy nhiêu lần
Hai cuộc đời chân thật

Xiết chặt bờ môi dù rướm máu bạo hành
Ném ra ngoài nụ cười
Mặc những loài cú vọ nhe răng
Hãy thương chúng như tình yêu đau khổ
Sao không cười đi em
Vì chúng ta còn mắt để nhìn
Vẫn còn lời để hát
Và ngày tháng trôi đi
Và sương sớm nắng chiều
Thì khối tình yêu vẫn còn mãi mãi

DÒNG SÔNG CỦA TÔI

Nước xuôi lạnh một dòng sâu
Biết về đâu hơi mấy màu thời gian
Ta nghe hồn vỡ cung đàn
Hồn âm thanh vọng chiều hoang lá cành
Gió từng trận thổi đi nhanh
Rơi đôi chiếc lá và ngành tơ vơ
Sông xanh trầm biếc xa mờ
Một hình ảnh cũ ngày thơ ấu còn
Lạnh rồi từ buổi xanh non
Búp măng tơ ấy đã tròn gió sương
Con sông nào đã xa nguồn
Thì con sông ấy sẽ buồn với tôi

TRỌN

Tôi sống lại trong giọt nước mắt hồi sinh của em
Là tiếng than van của dế
Vào những đêm mưa như đêm nay
Ôi những giọng cười tơ nhưng đó
Nắng đã chia những con đường
Có một người nào ngồi xuống ghé công viên - cúi đầu - và lòng nhỏ lệ
Giữa đô thị tung bùng
Em còn nhỏ lệ sao?
Với những ngày xưa đó
Tôi muốn quên những nụ cười
Tôi muốn quên những môi son
Tôi muốn quên những cặp ngực ê chề
Và cả tôi một tấm lòng ruồng nát
Một ly cà phê đen nói về Van Gogh
Một ly cà phê đen nói về tương lai
Tôi đi vào dưỡng trí viện Biên Hòa học hạ uy cầm
Để tìm màu Van Gogh
Và tôi quên tôi là tôi

Mười ngón tay so le
Làm sao đàn cung thanh êm ái
Ôi linh hồn Louis Arsmtrong
Thành phố rền bão nổi
Bây giờ vĩnh viễn tôi muốn tôi là tôi
Để nói với em tình yêu còn đó.

NHẬN PHẬN

Bóng sa mù khép vây mình
Đời du lồi đó quên tình yêu sao
Thôi tôi trầm một vũng sâu
Rừng hoang bản ngã cúi đầu trống trơn
Nghiến răng xua mối u hồn
Lòng nghe tích tịch tiếng buồn muôn xưa
Em đi lạnh một dòng mưa
Nguồn thanh xuân đó già nua nhánh cành
Bãi tràn phơi nắng chiều hanh
Gió thương cây lá long lanh giọt đàn
Nghe trời thê kỷ ly tan
Một phương này vọng lên ngàn xanh cao
Thần thờ chẳng biết vì đâu
Hỡi em tình đó dưới cầu nước trôi
Một mai nhắm mắt quên đời
Người đi qua mộ chớ cười vô tri

XIN CHÀO ĐÀ LẠT

Tặng Phạm Công Thiện

Em ở đó với bầu trời mây núi
Mùa đông sương rờn trên má hoa đào
Linh hồn ta mấy mươi mùa của suối
Lạnh vô cùng không biết tự phương nao

Chân ta bước trên con đường trở lại
Một lần xưa vì vút gió đầu cành
Sâu dưới đó lời mòn khe suối vắng
Bóng của mùa khẽ động tiếng lạnh canh

Ôi đời thông những chiều nghiêng nhớ nắng
Lòng ta trôi chiều cũ dưới chân đèo
Gió heo hút đường nghe niềm u hận
Em đi rồi ta vẫn đứng trông theo

Màu áo đỏ phát phơ màu vĩnh biệt
Đi về đâu xin còn lại linh hồn
Để ta giữ những chiều sương ám phủ

Của một đời luân lạc kiếp tha hương

Rồi thôi hết đất sẽ là vĩnh viễn
Bông hoa kia nở trên xứ điêu tàn
Tay yếu đuối ta sẽ còn nắm lại
Những lời gì xưa đã hết âm vang.

DÒNG

Ly rượu mạnh bao nhiêu lần chưa uống
Mà say rồi ôi đôi mắt em
Vút từng mùa sầu rụng đôi lá cây xanh
Ta không còn thấy bóng
Quên đời mình qua kẽ năm ngón tay
Dĩ vãng từng đêm tan hình bóng
Những canh sầu đông tàn rụng héo hon
Mang về đâu hồi dòng sông tương lai
Đổ ra biển nghìn đời như cột đèn đứng đó
Để cho mưa bơ vơ
Trơn ướt từng đêm dài
Đêm nay ta thấp lại ngọn đèn
Ngó vào hư vô qua bóng sáng
Thời đại đương đi tìm giọt nước hồi sinh
Trong mắt em
Những giọt lệ như những giọt sương
Linh hồn ta ớn lạnh
Oái không rộng ngàn mùa
Đất lại xanh những loài hoa dại.

QUÊN

Bóng trăng đã lạnh mây rồi
Ta còn hay mắt dưới trời hõn mang
Trái sầu ai rụng giếng vàng
Bờ sông chia nhớ trăng ngàn lênh đênh
Nằm đau chờ chuyến đò lên
Sông ơi núi hỡi bập bênh phương mô
Ta đi lòng có trong mô
Bước vô tư vẫn lạnh bờ ly tan
Sông xanh trời trắng mây vàng
Chút hồn sơ cổ rợn ngàn sương phong
Nhớ mùa thu nhớ mùa đông
Trái tim buốt giá giữa dòng quanh hiu
Lệ đâu còn khóc cho nhiều
Thì thôi nhắm mắt cho chiều đi qua
Thì thôi đời vẫn thế mà

Hồn khô ráo lệ vẫn ta một mình
Năm quên đời một phù sinh
Đi quên sông bến thênh thênh bốn trời
Còn chi ai còn chi tôi
Trăng xưa đã héo trong lời phụ nhau.

SẼ LÀ GÌ TRONG MỘT KIẾP XA XÔI

Ta là gió của nghìn năm xưa cũ
Tiếc huy hoàng một thuở trở về đây
Ta là nhạc của luân hồi chín kiếp
Hồn trầm luân thấm máu những bàn tay

Thanh âm nào một chiều xưa run rẩy
Môi hôn nào rợn ngợp giữa trời mây
Và em ơi vì sao ta sẽ chết ?
Giữa vô tình ngày tháng rụng trên thây

Niềm thương đó bao nhiêu lần đã mỏi
Con đường kia mấy bận đã đi rồi
Và ta nữa, em ơi lòng phẫn nộ
Giữa lưu đày năm tháng lạnh lùng trôi

Còn gì chẳng ở trong đôi mắt ấy ?
Còn gì chẳng ở trong trái tim này ?
Nhưng cùng vậy chỉ đau niềm tuyệt vọng
Suốt một đời ta không thể là mây

Tâm hạnh phúc đón đau từng giấc ngủ
Đôi nụ cười vô lý xác xơ lòng
Nhưng buồn ư thì kìa nhân thế đấy
Đã lâu rồi ngụp lặn giữa gai công

Ta từng mơ một con đường dẫn lộ
Kết tình thương giữa tất cả người người
Và hạnh phúc tuôn tràn như thác nước
Trên cuộc đời không ai thét : cho tôi!

Và như thế tấm lòng ta em hiểu
Dòng tháng năm mãi mãi cứ lạnh lùng
Nhìn với ngấm mây trời đi bốn phía
Mang cuộc đời đi mãi lối gian truân

Ta sẽ chết và rồi em cũng sẽ
Đành bỏ đi những luyến nhớ một thời

Những buồn giận cùng tấm lòng ước vọng
Sẽ là gì trong một kiếp xa xôi?

NHỮNG CHIỀU TIẾNG SÚNG

Trong chiều nắng mỏng phai tan
Cành nghiêng ngày xế điêu tàn dưới sâu
Tôi đi lặng một vũng sầu
Phát phơ hồn mộng biết đâu là mình
Sông rồi nước cũng lênh đênh
Mây rồi gió sẽ bập bênh dần xa
Tay tôi bóp những chiều tà
Với cồn phổ cũ với ga ven rừng
Với ngày tháng ở sau lưng
Yêu em lòng thấy vô cùng đốn đau
Xung quanh còn có gì đâu
Nghe âm tiếng súng đời sâu dưới mồ.

BÌNH THUẬN

Đức Nghĩa

Biển mang niềm nhớ đi hoang
Gió Trường Sơn luyến mây ngàn Tà Dôn
Ôi sương núi Cú lạnh hồn
Người đi nhớ dãy Ba Hòn trở vợ
Cảnh dương cát trắng hững hờ
Nhìn nhau thưở ấy bây giờ nhớ nhau

Cà Ty

Một dòng xanh mấy niềm đau
Ngân ngơ gió lạnh từ đâu thổi về
Trở mình sương rụng trên đê
Người đi rồi chẳng thấy về chao ôi

Hàm Tân

Nơi đây còn một bóng người
Với dứa xanh biếc với trời âm u
Đêm đêm tiếng cọt gặm gù
Buồn xưa cổ thụ đèn mù giọt tranh
Một hôm súng nổ tan tành
Người đi kẻ ở hai ngành héo hon.

XA QUÊ NGHE GIÓ NỒM

Đã mòn chưa núi sông xanh
Biển âm sóng gọi hai ngành phân ly

Ngàn năm một bến Cà Ty
Đổ ra cửa biển còn gì thanh xuân
Với chim Quốc vọng sau rừng
Với tranh tóc xõa nắng bùng ngày trưa
Với chiều nước lũ theo mưa
Sương trên Tà Cú nguồn đưa gió về
Sáo chiều giục già lê thê
Trắng con buồm gió lòng về sớm hôm
Chiều sa ngọn cỏ gió Nồm
Trùng vây bước lạnh một hồn thu thanh.

TRÌNH BÀY

Em đã bỏ đi và tình yêu ở lại
Khi lịch sử tràn lan những vết bạo hành
Trên trán trên tóc
trên mắt trên môi

Khi mắt em xanh đen màu cú vọ
Nhìn suốt hồn anh thủy tinh
Thôi bây giờ không còn gì để nói
Không còn gì thương tiếc nhớ mong
Khi tình yêu bằng vào những tờ giá thú
Anh phần nộ bỏ đi
Tổ quốc quê hương
Những rừng những rú
Chiến tranh
để người lính đào lên những công sự
Tình yêu
để em khắc nhỏ vào tim anh
Vậy mà anh còn mộng những giấc chiêm bao tròn đầy
Có anh có em
Vậy mà anh còn mơ không ai đối rách
Không ai còn hắt hủi và mọi người sẽ hiểu lòng anh
Qua những bài thơ ngắn
Anh ngu si quá đỗi
Là kiếp dơi không sống trọn bóng đêm
Còn ngoi ra ánh sáng
Mặt trời đâu thương xót loài dơi
Em đâu thương xót linh hồn anh cháy bỏng
Bao nhiêu buồn tròn một kiếp cây khô
Mà ngọn lửa
không là em châm ngòi khai hỏa
một thằng điên - sa mạc - mệnh mông!
Khi chiến tranh và tình yêu tội lỗi
Là điệp khúc một bản trường ca

Lời ca anh sẽ chết - ngay từ phút cất lên
Khúc hồi thanh sẽ bay về đâu
Suốt một đời lang thang không dứt
Như những chiếc bông sao
Quay tròn một lần cuối
Rồi nằm khô vệ đường
Gió không còn động nữa những niềm thương

Thôi thôi tôi xin chào tất cả
Không biết nói điều chi
Dù là em hay là tôi
Chúng ta đều tội lỗi
Chúng ta đều nhục nhằn
Khởi đầu từ nụ hôn
Cuối cùng bằng nước mắt.

TRỞ GÓI

Hôm nay gió lạnh về thương mến
Lối cũ sớm chiều mưa
Vẫn nằm đây mà nhung với nhớ
Vẫn nằm đây mà đợi với chờ
Nửa giấc tâm tư sâu ngát ngát
Gối buồn chần chiếu lạnh hồn thơ
Ai quên mình thuở trước ?
Ai nhang khói bây chừ ?
Một kiếp làm người : ừ vinh nhục
Lệ ướt canh tàn đêm bơ vơ
Tâm tư gửi trọn vào trang giấy
Lòng vẫn chưa nguôi vụn cỏ sâu
Tuổi đời suy với thịnh
Mai một biết về đâu ?
Hỡi ơi đâu bề không làm mệnh
Mà kiếp trầm luân cũng bạc đầu
Tiếng buồn nghe vọng lại
Nào nùng dưới trời khuya
Trở gối hàn phong
Rung rung ý cũ
Hẹn thăm bình minh trái lối về
Người ôi chừ ước hẹn
Mà tiếng ngày xưa chẳng vẹn thề
Nằm đây âm lạnh hồn phong vũ
Hơi buồn trong gió cứ lê thê
Chưa hái mộng đời bóng xuân qua cửa
Cho nhớ thương thì cứ nhớ thương

Lòng đã tròng dương mở gió
Bán rẻ thời gian cho hồng phai sắc lạt
Mòm gói liêu trai lòng quặn nát
Gửi gió mùi hương cũng một lời

Cũng chi là khuây sầu với tiếc
Bao giờ cho trọn hời người ơi
Bao giờ đem nắng mùi hương lại
Rộn rã nhân gian những tiếng cười

Hôm nay gió lạnh về thương mến
Lối cũ sớm chiều mưa
Vẫn nằm đây mà nhung với nhớ
Vẫn nằm đây mà đợi với chờ

Mòn gót phong sương tuổi tàn mưa nắng
Đời chưa cho, mà đã vội hững hờ
Thơ có nghèo ta cũng chỉ vì thơ
Bán rẻ cho đời nào tùy
Bằng hết yêu thương của phụng thờ
Người ơi đâu bề không làm mệnh
Sao kiếp trầm luân cũng bạc đầu ?

NỬA ĐÊM THỨC GIÁC

Nửa đêm lạnh một tinh cầu
Vai nghiêng tóc xoắn rượi sầu trầm luân
Hồn xa về thóang ngập ngừng
Mây tràn tóc rối lệ trùng mắt ai
Sông sa chiều khói than dài
Đốm đèn sương sớm vẫn hoài giọng ru
Nhìn em bỗng thấy sa mù
Hai bàn tay lạnh lòng thu ý hàn
Còn chi chẳng hời thanh xuân
Tình yêu tuổi trẻ với ngàn ấy sao
Vai mang thế kỷ buồn đau
Ngàn xưa đã mất nghìn sau có còn.

TỔ QUỐC CỦA TÔI LÀ EM

Khi nào đứng nhìn một dòng sông nước
trôi mãi về đâu
Tôi lại hỏi tôi
lớn lên làm chi xem nước chảy qua cầu nơi nào tôi soi mặt
Để thấy một niềm vui mất một luân hồi
Tôi không có niềm vui

Dù đã cười nghiêng ngửa
Đầu đã vục bao nhiêu lần trong gió trong nước trong sương
Bàn tay vẫn tròn năm ngón
Kẽ hở vẫn còn
Để nhìn thấy mắt em
Để nhìn thấy môi em
Và biết rằng tình yêu đã đến
Tôi ngã đầu vào ngực
Êm ái của em
Nnhư đứa trẻ măng tơ
Tôi đã hết là tôi
Vì có em ở đó
Em cho tôi nụ cười
Em chuyển tôi hơi thở
Bấy giờ tôi nhận ra đời sống
Dòng cuồn lưu trong một hồn thân thể
Chảy xiết trên thịt trên da
Tôi ôm ghì cuộc sống
Nhưng bóng thanh xuân qua cầu
Mỗi khi chợt nhìn dòng sông nước chảy mỗi đêm trắng canh
Tôi thấp đèn soi gương
Thấy đời mình trên tóc
Vớ bàn tay năm ngón trợ vợ
Năm không trọn tình em
Trong tháng ngày luân lưu vũ bão
Suốt một đời tôi chẳng có niềm vui
Và sống chỉ vì em đó
Em là dòng sông biếc xanh hiền dịu :
để tôi tắm mát linh hồn
khát bỏng yêu thương
Em là linh hồn quê hương :
để tôi quay đầu về
ở một phương lận đận
Em là mây trắng trinh :
để tôi ngược đầu lên cao xanh
giữa tháng ngày hèn hạ
vì miếng cơm manh áo
Em là giấc chiêm bao :
để tôi mộng tròn đầy
những khát vọng vô cùng
của một đời tâm thường giới hạn
Đi hoài hoài trong lối cũ đường mòn
Cả đến những niềm vui sự khổ
(Tôi làm chi có niềm vui
Chỉ có em là tình yêu ảo tưởng)
Em là niềm vui

Giúp cho tôi nụ cười

Dù nụ cười hình ảnh
Của đau thương

Em giúp tôi thấy lại hồn mình
Gìn giữ lại những mối tình đã mất
Tình Yêu

Tổ Quốc

Quê Hương

Em là con đường
Trở về đất hứa
Palestine của những hồn Do thái lang thang
Tôi là hồn Do thái
Em huy hoàng vĩ đại Palestine
Xin em hãy hôn tôi
Vì Tổ Quốc của tôi là em mãi mãi.

TRÔNG THEO

Bến sông này, bến sông này
Trăng xưa lạnh xuống hàng cây gục đầu
Người xưa chừ biết là đâu
Này sông bến cũ này câu giã từ

Lối đi vàng nhạt mùa thu
Nghe lau lách động niềm u uất buồn
Mắt người mang cả quê hương
Lòng ta mang cả đoạn trường tháng năm

Trăng chia niềm nhớ âm thầm
Lệ chia niềm nhớ ướt đầm núi sông
Lớn lên vì một tấm lòng
Để bao nhiêu hận buộc vòng sơ sinh

Bao nhiêu tuổi bấy nhiêu tình
Bao nhiêu nguyện ước giận mình bấy nhiêu
Nhưng thời buồn đã ra nhiều
Trong ta là mây vụn chiều rung rung
Trong ta là núi là rừng
Là trăm tiếng hát đã dừng trên môi

Tiến đưa thì tiến đưa rồi
Nhớ thương thì nhớ thương rồi người ơi
Vòng tay không chặt luân hồi
Xa xưa nghe nặng bóng trời luân lưu

Người mang đi cả mùa thu

Ta mang về chút tạ từ héo hon
Bến sông này, gió trăng còn
Mênh mang vị cũ nghe buồn lay bay
Tuồng chừng như chặt bàn tay
Ta ôm vũ trụ tròn đầy mà mơ

Nhưng khi đã biết tình cờ
Thì hai mái tóc đã mờ giấc xưa
Với trăng chia nhớ đôi bờ
Với sông bến nọ chia giờ ra đi

Người ơi còn lại những gì?
Mai sau nếu chút tình si cũng tàn.

TỰ THỊ

Những chân trời chìm dưới núi đi mau
Trang nhật ký tôi ghi lời vĩnh biệt
Và như thế giữa vòm trời xanh biếc
Tấm lòng thương mấy bận đã sôi trào
Giòng mực xanh còn có nghĩa gì đâu
Tờ giấy trắng bao nhiêu lần hoen ó
Ngày đã đi ngày đã tàn dưới mộ
Đêm sẽ về đêm sẽ hát trăng sao
Ngày và đêm với hồn tôi rạt rào
Ngày và đêm giữa niềm đau xú chết
Tôi mọc lên như một loài vô giác
Như cỏ khô trận gió những lần qua
Rồi cuộc đời đưa đẩy đến phương xa
Ôm khát vọng trong hồn đầy gai góc
Để những lần không hề sâu vẫn khóc
Lệ ở đâu cứ ràn rụa ra hoài
Tôi nghĩ thậm tôi có phải là tôi
Hay mất mát những khi vì cơm áo
Cuộc đời rộng tôi không nơi nương náu
Lòng bơ vơ hỏi mãi kiếp lưu đày
Nhưng núi, rừng, ngày, tháng đã là mây
Bay vô định - tôi một loài vô định.

IM LẶNG

Ta đi trong màu chiều
Hồn lênh đênh sóng mắt
Ta đi trong hiu hắt
Vũ trụ vào cô liêu
Trái tim dầu không khóc

Muôn thuở nhớ nhung nhiều
Đây chiều hoang vạn cổ
Hay đêm của tiêu điều
Xuân đời lên ngự trị
Ngào ngạt sắc hương yêu
Lòng ta lòng ngậy dại
Ôi sao buồn hoang liêu
Cúi đầu nghe dĩ vãng
Bước tới đạo chân trời
Mây mười thành quách cũ
Một thoáng buồn mi trôi
Đóm linh hồn không tuổi
Bao nhiêu đắng cay rồi
Bao nhiêu là dĩ vãng
Trói cuộc đời chơi vơi
Ta muốn ôm ngày tháng
Làm trọn những môi cười
Ta muốn cùng vũ trụ
Dịu linh hồn ra khơi
Rồi bao nhiêu kỷ niệm
Làm nên một chân trời
Nuốt trọn niềm đau khổ
Cho sự chết vui cười
Giữa vô cùng vĩnh viễn
Ta cúi đầu im hơi.

TRONG Ý MÙA THU

Rừng hoang mang, nhớ mưa chiều
Ghèngh xa ràn rạ hiu hiu tiếng buồn
Chiều nay muôn ý tha hương
Nghe đồng vọng lại dưới nguồn suối xanh
Nghe thu làm lá rơi cành
Nghe uơn ướn lệ trên thành mi đau
Ai nghìn xưa? Ai nghìn sau?
Tháng năm vàng xuống bờ lau tội tình
Thương làm sao nỗi thân mình
Mà thương cho cả thể tình cũng đau
Bàn tay nhỏ quá đi rồi
Trái tim cũng lạnh cả trời mê hoang
Đem theo trăng nhớ rừng ngàn
Là đem theo cả điệu đàn quạnh hiu
Lang thang trong vạn hồn chiều
Nghe mùa đờ gảy dưới nhiều bên sông
Đón mùa còn một chút lòng
Tình ơi như lũ nước rờng nữa sao.

CHÂN THÀNH

Trên những căm thù tôi ca lời nhân ái
Trên những thâm tình tôi yêu thương
Xin cúi đầu thông cảm
Xin mở cửa linh hồn
Hãy vào đây người ơi
Đừng ngại ngần vì ở đây đã sẵn
Những nụ cười của tất cả chúng ta
Mùa xuân yêu rồi lòng phố hẹp
Ôi người em nhỏ
Khóc hôm qua
Những bàn tay chai sắt vụn
Yêu miên man hồn sống dậy chan hòa
Màu áo hè phố nắng
Dâng tình yêu say ca
Em cũng vẫn là em
Của những ngày mưa xưa nắng cũ
Phố phường nào chói lạ
Ta gặp em chòn chợ sáng môi cười
Vỡ từng thanh âm
Tan từng huyết quản
Những manh nha của tận cùng ly tán
Đôi đời chưa mấy độ máu yêu tim
Em ơi em
Có khi nào hờn ta mà không nói
Có khi nào buồn ta mà em cười
Trời hôm nay vẫn là muôn thuở trước
Sao em sầu cho mắt tím rung rung?
Sao em không cười
Cho lòng ta tan nỗi ngại ngần
Người khuấy đời một kiếp trầm luân
Đề hồn ghi chặt màu hư ảnh
Đi hết trường canh thức nhớ nhưng
Ta sẽ yêu em bằng tất cả
Những tinh thành của một kẻ đôi mươi
Chúng ta sẽ cười
Dù nắng sớm dù mưa chiều
Dù lòng ta đìu hiu giá lạnh
Bước chân tình yêu dù đẫm máu chông gai
Ta sẽ đi
Với cuộc đời với tình người
Và nguyện chân thành dâng tất cả
Giữa mùa hôn phối đẹp hai mươi.

NƯỚC MẮT

Đã chết mùa thu em biết chưa
Anh không khóc nữa để mong chờ
Buồn không chờ nổi bao niềm nhớ
Rung rức đâu từ vụn cỏ sơ

Ngàn năm rồi chỉ một quê hương
Một tấm lòng thơ ứa đoạn trường
Em có bao giờ quên nhắc lại
Cho lòng ta lạnh xuống phong sương

Năm đây nắng đã vụn lần lên
Trong tiếng ve đau gió bập bênh
Trong mắt những người tâm sự ấy
Mây ngàn năm cũ bay lên đên

Ta biết em buồn như chính ta
Cùng trong gai góc ước vòng hoa
Trái tim nhỏ quá đôi dòng máu
Hồn khép nghìn thu lệ vẫn nhòa

Hai đứa đi hoài đã nhớ thương
Đêm đêm thù ghét những canh trường
Em nhìn để lạnh trăng đầu núi
Ta khóc cho hồn rợn máu xương

Thành phố như không có một người
Ta làm lũ tựa áng mây trôi
Chơi vui trong tháng ngày hư ảo
Xiềng xích nào giam một kiếp đời

Rồi cũng quay về đau nhớ thương
Bàn chân phai máu những con đường
Em còn ta mất ai còn mất
Nắm mộ lưu dầy hay cố hương?

CÚI XUỐNG

Nhớ ngàn trùng núi xanh đi
Dần xa ngày tháng đời ghi bóng chiều
Hàng cây xuôi dáng tịch liêu
Vang chân hè phố nhịp hiu hắt buồn
Một đời trong mắt ai vương
Bàn tay đã động nổi buồn tương lai
Năm nghe phố xá u hoài

Bước đi động nổi lạc loài vây quanh
Những ngày xanh những mầm xanh
Tôi nhìn chiếc lá rơi cảnh mà thương

DÒNG SÔNG THUỞ ẤY LÊNH ĐÊNH MẮT RỜI

Thôi dòng sông đã đi rồi
Vàng trắng đành cũng một đời âm u
Vội tay không vỡ sương mù
Đời còn vây những ngục tù đó em
Thôi về im lặng nghe đêm
Sương trên thành phố đã tìm bóng trắng
Cuộc đời chưa thoát căn phần
Những ngày những tháng đến dần quanh hiu
Và đi trên những buổi chiều
Dường nghe nước lũ dâng triều cô đơn
Trên tay nghe bước chân chôn
Bãi xa vọng lại một hồn đau thương
Làm chi để dấu trên đường
Bước chân ngày ấy đã cuồng gió lên
Thôi em đời một lần quên
Dòng sông thuở ấy lênh đênh mắt rời
Đưa tay tìm bóng xa xôi
Biết mình vẫn sống một đời khói sương

ĐÊM TRẮNG CANH TÀN

Ta cúi đầu trong chiều buồn nhỏ lệ
Bước vội vàng sơ động mấy vì sao
Ngắm băng quơ thành phố sáng muôn màu
Ta có phải là ta từ thuở cũ

Ai vui sường không đôi lần ủ rũ
Ai thật thà không đôi phút si mê
Năm ngón tay dài mãi lối xưa về
Vội rạo rục trong tấm lòng an phận

Sợ cuộc đời xé tà như nguyệt tận
Ta đem lòng hoài vọng khát vô biên
Nhưng trái tim mềm yếu chuốc ưu phiền
Quần quai mãi trong tấm lòng xao động

Nổi kinh hoàng đè lên trên sự sống
Ta vẫy vùng vô vọng giữa đêm thâu
Để lần mơ tan vỡ ánh tinh cầu

Hồn vất vưởng lang thang ngoài địa chấn

Tình yêu ư cũng một phường lận đận
Lợi danh ư thêm nát cả hình hài
Rồi lệ sầu hoảng hốt xuống ngày mai
Ai hiểu được lòng ta chung một kiếp

Sợ cả cuộc đời rầy ruồng đón tiếp
Nẻo trần gian xuôi ngược vẫn hoang tàn
Ta cúi đầu đi trong hoàng hôn tang
Cho dị ảnh in trên vàng trán rộng

Đời sớm u buồn , rồi mơ rồi mộng
Vỡ lao lung dưới đôi gót chân gầy
Còn những gì có phải một bàn tay
Giữa người người nắm bàn tay không chặt

Ta hiểu vô thường nhưng lòng thắc mắc
Ta biết đại khờ nhưng chắc gì đâu
Tháng rồi năm - dòng nước vẫn qua cầu
Và như thế.. có gì đâu vĩnh viễn

Tội nghiệp tim ta bao lần dâng hiến
Mong tình thương nhưng chỉ nhận lọc lừa
Để những chiều ray rút xuống dòng mưa
Ôm thế kỷ trong tấm lòng ngạo mạn

Trở về ta những lần lên bóng sáng
Trắng canh tàn mi mắt ướt trời xưa
Và thôi hết hẹn một mùa quang đấng
Ta sẽ nhìn, ngó lại nắng và mưa

CHỊU ĐỤNG

Bước đi tàn bóng sa mù
Âm u bốn phía nỗi thừa xót thương
Tôi rơi làm một giọt sương
Đụng sâu núi lớn hóa buồn tương lai
Mất nhìn thấu suốt hình hài
Và di cảm biết tháng ngày cô đơn
Theo mưa làm nước trôi nguồn
Sầu ca tuổi trẻ chân phương núi ngàn
Mây diu tôi những chiều hoang
Bỏ xa phố thị hàng hàng ưu tư
Cây cảnh thương gió vi vu
Thác nghìn xưa vọng lời ru buồn buồn

Người yêu bạn hữu quê hương
Tôi xin sống với nỗi buồn hôm nay

TÌNH KHÚC CỦA HAI NGƯỜI

I,
Buổi em về nắng yêu màu hoa tím
Màu quê hương hiền dịu đẹp đơn sơ
Điệu tình ca e ấp nghĩa mong chờ
Màu mắt em hay bài thơ chưa trọn
Những tâm lòng yêu nhau từng đợi đón
Một niềm vui nhỏ mọn cũng vui rồi
Ôi người em tình chớm nở hai mươi
Duyên đất nước lên điệu buồn thổ thê
Buổi em về anh ngâm thơ khe khẽ
Những bài thơ của thế hệ yêu nhau
Những bài thơ làm âm nghĩa thương đau
Khi chúng mình nương nhau làm sự sống
Buổi em về mùa thu như chuyển động
Trôi lang thang những màu sắc mênh mang
Khắp muôn phương bồng vọng những điệu đàn
Tình sông núi ngã màu xanh sóng biếc
Buổi em về tơ trời vương tha thiết
Chúng mình vui không hề biết đã vui
Vì mắt em còn xanh bóng mây trời
Vì lòng anh ôm cuộc đời lớn rộng
Hai đứa mình chung một niềm rung động
Tuổi mùa xuân làm sóng vị men xuân
Nên gần nhau đã từng lúc ngập ngừng
Lòng muốn nói nhưng lời không nói
Đã xa rồi những ngày xưa tắm tối
Buổi em về sông núi ngạt ngào hương
Buổi em về áo tím đẹp môi hường
Niềm bờ ngõ thốt ra lời bờ ngõ
Cả thời gian nằm im nghe nhịp thở
Nghĩa tình yêu làm nở những môi cười
Ôi mùa xuân trên hết tuổi hai mươi
Em có thấy mặt trời đang hớn hờ
Nắng trên áo cho em dồn nhịp thở
Nắng trên môi cho em đẹp môi cười
Vì mùa xuân cũng kém cả hoa tươi
Duyên đất nước lên điệu buồn thổ thê
Trá hờn đau đã dành cho nhân thế
Buổi em về hai đứa hát yêu thương

II,

Thôi biết làm chi ngày mai em nhỉ
Thôi hỏi làm gì khi đã yêu nhau
Tóc đang xanh thì sự sống muôn màu
Cần trang điểm một tình yêu rực rỡ
Mặc ngày mai những hồng hoang sụp lở
Những buộc ràng thân phận có đau thương
Em cứ cười để sóng tóc trùng dương
Đưa thuyền anh vào bờ môi luyến ái
Buồn rất nhiều khi nụ cười ái ngại
Nụ hôn nồng tê dại điếng làn da
Vẫn là em với ánh mắt đậm đà
Thơm lúa sữa đôi má hồng e lệ
Thì yêu nhau trên hình hài nhân thế
Hỏi làm chi em nhỉ chuyện ngày mai
Dịu ưu tư trong đáy mắt hòa hài
Trước sự sống cúi đầu yêu định mệnh
Có thể nào ra đi mà không đến
Sao em sầu từ thuở mới gặp nhau
Nếu tình yêu chỉ là sự đổi trao
Lòng có thẹn trắng sao đang quyến luyến
Yêu là buồn - nhưng yêu còn dang hiến
Hai tâm hồn trên hết những niềm đau
Hỡi người em bé bỏng tuổi xanh màu
Ta đợi sẵn ở bên cầu thông cảm
Sợ mai một qua mùa xuân mười tám
Em đau còn giờ phút để mơ màng
Rồi cuộc đời ngậy ngát những hàm oan
Uổng biết mấy cả một trời xuân sắc
Mà em ơi 1 bước vào, là cay đắng
Tự thuở nào tiếng khóc réo luân hồi
Tự thuở nào lệ đắng nghẹn đầu môi
Mưa với nắng hình hài bao ấm lạnh
Hỡi người em giữa dòng đời cuốn mạnh
Một linh hồn hiu quạnh bãi tha ma
Ta muốn in trong nét mặt kỹ hà
Đường luyến ái sáng rực trời ảo diệu
Và em ơi đừng bao giờ : như, nếu
Tội tình chi bóp méo cả tâm hồn
Đời chỉ là một thực hữu buồn nôn
Thì yêu nhau ta phải càng tha thứ
Buộc ràng nhau bằng xác hình chưa đủ
Mà tâm hồn giữa vũ trụ thênh thang
Ở nơi đây với mười ngón tay đàn
Hai đứa mình hát vang lưng tinh tú
Lúc bấy giờ tình yêu không cảm thú
Vượt không gian ta tìm ánh huy hoàng

Vạn ngày mai chỉ là chuyện cỏn con
Chỉ là chuyện những tâm hồn ưu ái
Thì ra yêu chỉ là niềm ái ngại
Nhưng là niềm ái ngại rất nên yêu
Hoa mùa xuân khi ấy nở ra nhiều
Hai đứa mình diu nhau qua huyết lộ

III,

Em đến rồi trần gian thôi nguội lạnh
Thế giới ta khép lại cửa u buồn
Mắt mong chờ vạn kỷ lệ từng vương
Em đã đến ta mừng ra nước mắt
Thế là thôi ngày không còn gay gắt
Đêm không còn dằng dặc ý bơ vơ
Mùa không đau dù tháng đợi năm chờ
Cây lá rụng dưới khung trời biến đổi
Ta biết ta sâu không vì trở trở
Niềm cô đơn đâu phải ý đau buồn
Nhưng chuyện đời xuôi ngược cả tình thương
Cơm với áo bao lần ta nức nở
Thương mình ư cả linh hồn đổ vỡ
Thương người ư rồi nhận những đau thương
Còn chi chẳng trong cuộc sống vô thường
Khi những khách qua đường không ngoảnh mắt
Từ em đến rồi dù mưa dù nắng
Trên hình hài dù nhúc nhối gai đâm
Anh vẫn vui dù hai kẻ âm thầm
Yêu trên hết những nhục nhằn xa xót
Xung quanh ta nhựa đời xanh tiếng hót
Xung quanh ta bao nhiêu kiếp làm than
Cúi đầu đi cho ngày tháng phai tàn
Màu lệ cũ hơn những lần sụt mướt
Ôi vẫn minh những dặm dài xa bước
Đời bỏ quên ta mãi miết u buồn
Khản cổ rồi đòi chân giá yêu thương
Mà hiện hữu lạnh lùng như sỏi đá
Thế kỷ hai mươi linh hồn tàn tạ
Núi gì đây trong vũng tối cô liêu
Tháng ngày qua mưa nắng sớm trưa chiều
Nếu nhân loại chút lòng thương đã mất
Nếu tavà em không còn chân thật
Thì trần gian như thế đã Không rồi
Lấy gì đâu để hãnh diện là tôi
Và nói Có tình yêu thêm hổ thẹn
Đã từng đêm hoang mang ta cầu nguyện
Đã từng đêm một mũi tên trong hồn

Thao thức hoài với nỗi đợi niềm mong
Người chân thật vẫn chưa hề gõ cửa
Rồi em đến từ một chiều man rợ
Khói sương tan trong vũng máu thiên đường
Ta cúi đầu giữa một trời thê lương
Ôm sự sống trong bàn tay bé nhỏ
Và như thế đóa hoa tình đã nở
Dù màu hoa thắm máu tự muôn đời
Dù ta, em không tất cả mà thôi
Nhưng vẫn có một tình yêu bất diệt.

THÂM LẶNG

Mưa đầu núi xuống bơ vơ
Những lần như thế ai chờ trông nhau
Tội không là những con tàu
Năm trong đơn lẻ nghe vào mệnh mông
Nước nguồn sông lại là sông
Lòng muôn dặm vẫn một lòng quạnh hiu
Đi trên vai nặng bóng chiều
Đành nghe mát mát ít nhiều riêng tư
Lời nào xưa đã tạ từ
Về sương khói quện phù du một đời
Bàn tay mềm cũng như môi
Mắt người đã nặng một trời xót thương
Tôi đi thành phố mù sương
Thôi em hai ngã xin thường nhớ nhau

BÀI THÂN THỂ

Gió nghiêng từng trận luân hồi
Mùa xưa cảnh động nghe rời rạc đi
Trong tôi thân thể thâm thì
Máu và xương có hồi quy nhệp mùa
Tóc dài trên tuổi lụa thưa
Vớ hai đầu gối đong đưa nhánh cành
Nụ cười là đê lá xanh
Yêu nhau là để hai ngành vu vơ
Em đi bóng nhỏ xa mờ
Một thân thể đó trăm tơ phím đàn
Hồn tôi khê động dung nhan
Nguồn da thịt ấy ngân tràn ưu tư
Thôi em hạnh phúc già từ
Thời hai mươi tuổi đã mù khói sương.

ĐỔI THAY

Đi trên thành phố phai nhàu
Bước chân xiêu vẹo nghe sầu vọng âm
Lời em trên mắt âm thầm
Khua chân phố nhỏ giọt đằm đìa tuôn
Vai mình mang một quê hương
Còn mang nặng cả nỗi buồn tử sinh
Nguôi khuây chẳng một ân tình
Trời muôn xưa cũng lênh đênh mắt rời
Tháng ngày đau đớn xuôi trôi
Mang theo nguyện ước một đời trẻ thơ
Chảy hoài sông vẫn trở vơ
Những con thuyền cũ bây giờ nơi đâu.

MÙA ĐÔNG

Cảnh mưa những trận đi hồng
Bờ lau gió tự cánh đồng non xa
Còn nghe chiều cũ phai nhòa
Trong hồn luân lạc trầm sa suối nguồn
Vàng trắng đành đã song phương
Hoài mong thôi cũng đôi đường xưa sau
Chiều nay lại một con tàu
Mang đi cả những hận sầu thời gian
Chim nghiêng cành nhỏ cơ hàn
Nghe rơi gió cũ điêu tàn trên sông
Ta rơi vào một mùa đông
Mảnh hồn buốt giá tẩm lòng nhân gian.

BÓNG

Hồn rền sóng nhạc mây đưa
Ngàn xanh trùng điệp âm thừa mệnh mang
Bến đi rồi gió dâng tràn
Bờ xưa sóng vỗ điêu tàn núi xa
Chân mây đã lạnh quê nhà
Lâu rồi lặn đặng ai mà quên sao
Quặn mình thương một lòng đau
Ôi nhà ga lại con tàu ra đi

PHỐ KHUYA

Ta làm gì được cho ta
Với mây thấp núi chiều sa phố dài
Nghe hành lang rộn bên tai
Gót buồn mỗi những lần xây mộng hồ

Tàu đi ga lại bơ vơ
Thế thôi ta vẫn đợi chờ ai đâu
Nghìn xưa chợt hiện kinh cầu
Ngùi sông bên cũ đỏ ngầu mắt xanh
Phố khuya vọng bước tan tành
Ta đi lòng biết chẳng đành riêng tư
Lâu rồi vẫn một phù du
Ta cười giữa những ngục tù áo com.

VẾT THƯƠNG

Thôi quá khứ chẳng còn chi
Tôi lặng nghe loài vi trùng đục sâu vào thi thể
Tôi đang ở trên thiên vực sâu
Của những ngày mệt mỏi
Những hàng cau xa những tiếng chó sủa
Những dấu chân trên cát lạt nữa gió sẽ mang đi cùng với những tiếng than van của lán tranh già
Ngã nghiêng trong gió
Ngày chậm lại trên đỉnh núi xa và khi gió đến với
tôi thì buổi chiều cũng đến
Co quắp vào nảo nùng như chiếc xe công chánh cán đường
Tôi còn lại cái nhìn tờ mờ không dứt tôi còn lại vàng trán đẫm mồ hôi cùng hai bàn tay
run và hai bàn chân không dùng để đi hay đứng
Nghe tiếng súng ở xa và tự hỏi làm sao cuộc đời không cho tôi một giọt nước
Chỉ một giọt mà thôi để có thể thấy lại những người thân yêu những niềm thương hay dù
sự lạnh lùng của định mệnh
Có phải tôi sinh ra để buộc ràng như thế?
Nhưng sao buổi chiều nay ai ném tôi vào giữa trùng điệp núi rừng để tôi thấy lại rằng :
sống, vẫn hơn những gì tất cả. - Tình cờ, hoàn cảnh hay thời gian là những gì sẽ đến của
một kiếp luân lưu
Đêm hôm xưa bầu trời tím trên cánh tay em tôi mãi miết truy hoan nhưng môi cười khép
lại tôi chợt nhận ra rằng mình soi gương dưới nước
Và nước trôi đi không để lại linh hồn.

TỰ VẤN

Hãy để tôi đi khuất cõi đời
Buộc ràng chi nữa xác thân ôi
Cho tôi những lệ trần gian đó
Và vết thương đau của một thời
Tôi đã chết hay còn
Sao trên đời nhận hoài niềm phẫn nộ
Một tấm tình si bờ ngõ
Van xin nhiều dù nhận có bao nhiêu
Nhục nhã đành phơi lưng

Đôi từng miếng cơm manh áo
Để cái tôi thiên hạ
Hiện diện trên sự thực thà của cái tôi đau
Thượng đế đành vắng mặt
Chân lý lại xa vời
Tôi dối lòng an ủi ngắm mây trôi
Tìm một chút bình yên khi linh hồn sôi sục
Nhưng cõi vô thường ray rứt
Lúc nhúc những hàm oan
Con chim non là tôi
Sao cuộc đời giông gió vẫn còn
Ôi ngày xưa hôm nay ngày mai
Bí mật lạ lùng như Thượng Đế
Nên dù biết nhục nhằn nhưng vẫn đành kẻ lẻ
Biết phụ phàng vẫn yêu rất thủy chung
Và giữa lườm đảo lợc lừa vẫn cứ đứng dung
Đi trong hoàng hôn tê lạnh
Như con chim non giương cặp mắt hiền lành
Nhìn chằm bầy đang sẵn sàng giết nó
Cuộc đời - Thượng đế - Tôi
Sự bình lặng đã lạnh lùng ghê sợ
Tôi muốn đập vỡ nhiều lần
Cả những lần tìm về tôi đổ nát
Ôi ngực tù ca hát
Mộng mãi vẫn chưa thành
Cửa sổ nhà nhà không thức năm canh
Tôi cứ vẫn là tôi với hiện diện đại khờ
Phơi tấm lòng lên trọn mấy vần thơ
Nói đạo đức với những phường giả trá
Rồi trở về với cô đơn thường trực
Với bờ vợ âm ức tự nhân nào
Cái quả này sao lại lắm thương đau
Tôi hỏi vậy
Những lần toan hủy hoại.

RỜI TÔI LẠI ĐI

Năm bảy lần đau thương dòng nhân ành
Đời bơ vơ như tuổi sống bơ vơ
Biết tình yêu rồi nay đợi mai chờ
Tàu muôn lối vẫn quen niềm đưa đón
Vũ trụ vô cùng sao tình người hữu hạn
Trái tim tình thành cũng ô những phù hoa
Hiểu tình thơ lòng vọng tới muôn xa
Ngàn tâm sự hư huyền nghe trách móc
Nếu Thượng đế hữu hình người sẽ khóc

Vì trận đời gai góc dưới chân non
Và si mê chờ buộc chặt linh hồn
Và giả dối theo hoài trong lối mộng
Năm bảy lần thuyền con toan vượt sóng
Năm bảy lần gió lộng nát buồm thâu
Vì đời chưa bền chặt nghĩa u sầu
Thì có lẽ con tàu không làm bến

Vì suốt đời chẳng ai đi ai đến
Chẳng ai cười, ai có mền yêu ai
Ôi hư danh làm nát cả hình hài
Nên định nghĩa ngày mai ngày mai nữa
Bao nhiêu lần nghe đau từng hơi thở
Nhịp trầm luân chờn chờ mỗi đêm huyền
Dối với lòng nguyên xóa một niềm riêng
Rồi thân phận đọa đày lên số kiếp
Dù ngày đau thương dù đêm da diết
Rồi tôi lại đi cho trọn kiếp đời
Đem máu ân tình tô thắm màu môi
Cho sự sống làm đất trời chuyển động
Cho linh hồn tìm đi từng cao rộng
Vượt trăng sao vĩnh viễn nhạc và thơ
Để nhìn nhau không còn ai hững hờ
Để nhìn nhau không bao giờ tội lỗi
Dù sự sống bơ vơ niềm hấp hối
Bao nhiêu lần toan trôi cuộc đời dài
Cơm áo, vô thường có hận lòng trai
Rồi tôi lại đi cho ngày mai rực sáng
Đốt sạch oan cừu dưới bàn chân ngạo mạn
Dựng một mùa thương bóng sáng huy hoàng
Để trên đời chỉ có những lòng son
Và giả trá, bạo tàn không vĩnh viễn.

AN UÍ

Bóng mây bọt nước qua cầu
Nửa đời thôi đã nát nhàu suy tư
Bây chừ thành phố mùa thu
Lá khô những lối hiền từ than van
Nhìn mây với nước xuôi ngàn
Bước đi nghe vọng từng hàng tịch liêu
Thôi còn an ủi tình yêu
Bạn bè dẫm đứá hắt hiu cuối trời
Tay gậy trên tuổi xanh trôi
Tháng ngày đau đón một đời hận sinh
Còn chi hay chỉ còn mình

Thiên tài cất kín để dành mai sau.

PHỤ LỤC

TRÍCH 15 BÀI THƠ TRONG THI TẬP

DÂNG RỪNG

DO TÁC GIẢ XUẤT BẢN LẦN ĐẦU VÀO NĂM 1957

BẮT ĐẦU

Mây đã mênh mang về nẻo gió
Mai lên đường để hẹn với chiều nay
Áo sông hồ thâm nát cả đôi tay
Mơ về đẹp tôi đi vào mắt thắm
Của những chiều ngàn xưa tươi sắc thắm
Của những đêm huyền hoặc ánh sao mờ
Bước vào đời là khắc khoải bơ vơ
Buồn chênh chếch như thời gian úa nhạt
Màu áo thiên thanh cuộc đời ca hát
Đi về đâu cho hết một đêm dài
Để bắt đầu như cả sáng ngày mai
Cho mãi mãi tuổi đời cho sắt đá
Chào mãi mãi tình ta như biển cả
Chào đại dương thanh thoát mấy lưng buồm
Chào cuộc đời xuân mãi trái hoa thơm
Yêu tất cả bốn mùa duyên nối tiếp!
Ở đây đời hôm qua là ngủ thiếp
Ở đỉnh đời là ca hát hôm nay
Những bàn tay nghiền nghẹn xiết bàn tay
Mà kẻ lẻ cảm hờn năm tháng cũ
Bắt đầu đi yêu trọn vào sách sử
Máu thời gian đọng tím dưới môi cười
Tiếng thời gian bông tóc tuổi hai mươi
Có nồng cháy như tình yêu, nhịp thở
Có thiên đường những áo màu rực rỡ
Có diêm vương những man rợ tù đầy
Tôi đã về nhỏ bé của hôm nay
Làm lại một chuyến đi cho trọn vẹn
Phá vỡ cảm thù, xéo dầy uất nghẹn
Yêu miên man cho đến đáy Linh hồn

2.57

GIAO CẢM

Em đến ngõ ngang trăng cũ,
Quê hương đổi lá thay màu.
Chiều lên bờ tre lá rũ,
Hắt hiu là gió mây sầu.

Nắng nào không gay ánh mắt
Mưa nào không ướt lòng Thơ
Của tôi: là thương với nhớ
Của em: là đợi với chờ,
Mấy mươi mùa xuân chưa chết,
Ngại ngừng câu chuyện ban sơ.
Thương em không vì son phấn,
Cũng không một truyện tình cò!
Nhịp đời xanh trong khóe mắt,
Nhủ lòng bên mộng trang Thơ
Dạo nào quê hương loãng nắng,
Lá khô rơi ngập lối bờ.
Hôm nào câu ca chiến thắng
Nhịp cầu giao cảm đơn sơ.
Tôi về yêu thương mở hội,
Môi hương lại thắm duyên trinh.
Mấy nẻo đường hoa lại nở,
Tóc xanh lại biếc ân tình.
Đẹp những người em đất nước,
Viên môi không úa ty hiêm.
Bờ vai không sấu đọa lạc,
Tóc thề huyền óng trung trinh.
Thơm thơm hoa cà hoa bưởi,
Xanh xanh lòng đất dâng tình.
Nhớ về chiều nào loang lổ,
Thương về nẻo sống Nhân sinh.
Bóng chiều hôm nao vụt tắt,
Còn vang tiếng hát câu cười.
Nhìn nhau mở niềm giao cảm,
Nguyên đi thương hết cuộc đời

Tráng Bom, 10.56

TỰ TÌNH

Lối xưa mây xám nghẹn sầu
Thuyền xuôi qua mấy nhịp cầu chênh vênh
Tóc huyền chìm mấy mộng mênh
Thiên thai đâu nhỉ mà quên lối về
Cổ nhân chưa vẹn câu thề
Sắt son là mảnh hồn quê ngậm ngùi
Vào thu mây trắng tim rồi
Đêm sâu bỗng lạnh tiếng cười tri âm
Của đời là của tình thâm
Của người là trọn tháng năm đợi chờ
Trời xưa dật cũ sao mờ!
Vẫn tươi màu một sắc cò quê hương

Của nhau từ một tình thương
Của nhau từ một phần hương buổi đầu
Đơn côi là một vai cầu
Lẻ loi là một con tàu ra đi
Người ơi năm tháng là gì ?
Phải chăng mấy khóm tường vi héo mòn
Đố ai che mảnh trăng tròn!
Đố ai đo được lòng son của đời
Chỉ yêu là một nụ cười
Chỉ đau lòng lệ của người mà thôi
Ai lên mà hỏi được trời!
Vì sao nhân thế hay cười lại đau
Qua sông là một nhịp cầu
Qua tôi là một kiếp sầu vô chung.
Nước non giờ chẳng mịt mù
Mà nghe âm lạnh như chùng đáng mơ.
- Đã lâu mà đến bây giờ
Vẫn thương bằng những vần thơ lạc loài
8.56

SÔNG BUỒN

Người đi trong heo may
Hoàng hôn dâng vui đầy.
Thuyền trăng trôi trên mây,
Lòng sông buồn cau mày.
Loáng thoáng đò đở bến
Ngắt ngưỡng chiều lên cây.
Đẹp muôn màu muôn sắc,
Như dòng sông trắng đầy...
Người về vui bến cũ,
Hôn hoàng mà mơ say,
Mắt huyền rung mi chớp,
buồn như trên sông này.
Người em nào má thắm?
Xuân ướp vạt tâm tình,
Một thuở sầu xa vắng
Ghép mi buồn lung linh.
Nghìn năm là dĩ vãng,
Tang thương là ân tình.
Bên này trông bên đó,
Thuyền giữa dòng lênh đênh...

Làm sao về néo nớ
Chiều lên màu mây tro,
Hoàng liêu chùng khắc khổ.
Buồn như những hẹn hò...

Đá vàng ai hay biết!
Sông nước chiều quanh co.
Mây chẳng về lối cũ,
Gió chẳng gọi muôn trùng
Hàng hôn về chặn lối,
Sông trôi buồn mông lung.
Nghe hồn say mí mắt,
Hoang mang lên chập chùng...
Phước Lưu, 12.56

TRĂNG VÀNG

Giữa những hàng hôn dăng núi sông
Bùng lên thanh sắc gió mây rừng
Trường Sơn trăm thuở nào lay chuyển
In bóng muôn đời nước Cửu Long.

Chuyển bốn phương trời trăng đỏ võ
Dòng xanh rung sóng lừng lơ sang
Dư đồ ai dựng từ muôn thuở
Đề đến nghìn sau son thiệp vàng...

Ta nghe gió quyện qua màu mắt,
Nồng thắm từ khi dựng giống nòi.
Là máu là xương là uất hận,
Ngàn sau thì vẫn còn trăng soi.

Ta đi hát dưới trời trăng võ
Hồn bổng lâng lâng vượt cõi mờ
Máu chảy nghe như từ thuở cũ
Vào đêm rạo rạt hồn thâm u.

Đất nước ngàn năm đất nước ơi
Dù cho núi lở cát sông bồi
Dù mưa dù nắng dù dẫu bề
Còn trọn thời gian dăng trọn đời

Xanh lên niềm tin đôi ba mươi
Xanh lên màu trắng, xanh môi cười
Lửa hương bùng góc trời Đông-Á
Tôi muốn tôi đi với mọi người
15.12.55

ÁM ỨC

Có những nẻo đường đất nước
Ngoằn ngoèo dằng dặc bao la

Mạ non xanh xanh màu nước
Hương hoa ắm vạ mái nhà

Ai qua bên chiều nắng gắt
Gió vườn chưa thấm duyên thơ
Chiều nay mây về xa lắc
Liều buồn rữ gió lơ thơ...

Hương cau đùa lên mái khói!
Nhà ai trúc mọc la đà?
Nhìn nhau rồi không biết nói
Mà hồn duyên kiếp phôi pha...

Những nẻo đường dài dằng dặc
Lặng trong màu mắt mong chờ
Sầu trong niềm tin chưa đặc
Hẹn mai mùa nở dăng cờ.

Ngày đi hoa xuân chưa nở
Lá buồn rụng dưới chân đê.
Cảm thông qua làn hơi thở
Hẹn mai mùa sang anh về

Hôm nay hoa tròn tím lạnh
Quán chiều dịu ý cô đơn
Môi non không còn trống lạnh
Mà hoa xanh trong tâm hồn...
Mùa nắng, 1956

TÂM SỰ MỘT NHÀ GA

Chao ôi là heo hút!
Buồn chắt nhiều lên mái ngói sân ga
Nghìn ngày đón những tàu qua
Cô đơn dằng những lòng toa mõi mòn
Tàu đem cho hết muôn trùng
Ga buồn rữ dưới ngày mong tháng chờ
Biết bao giờ ! Đến bao giờ ;
Cố nhân thì chỉ hững hờ mà thôi
Khách qua tàu đã xa rồi
Là thôi còn một góc trời chênh vênh
Nắng mưa còn thấm ân tình
Dâng đời tất cả, riêng mình héo hon
Tàu qua tàu lại vẫn còn
Ngói trơ sương nắng dằng mồn cỏ rêu
Sáo ai buông xuống lưng chiều
Nhà ai lên khói mà nhiều đắng cay!

Tàu qua tàu lại đêm ngày
Khăn xanh nào vấy, bàn tay nào mềm?
Lệ ai nhỏ ướt sân thềm
Tàu qua thì cả ân tình theo qua
Nát từng nếp áo hoàng hoa
Tâm tư lạnh cả bài ca độc hành.
Nhịp đời lẻ khúc thơ xanh
Thế nhân chẳng khóc, nhưng tình đơn côi
Lòng ga còn trọn cuộc đời
Chỉ đưa chỉ đón là thôi chứ gì?
Có ai trách một người đi
Có ai thương để lòng si đỡ buồn
Năng tàn rồi gió rồi sương
Bốn mùa áo bạc luôn luôn dải dầu
Năm năm thì vẫn cơ cầu
Ai thương, ai nhớ, ai sầu? - ta vay!
Nghìn thu cũng vẫn là đây
Đón đưa, đưa đón mà ngây ngất lòng.
Phan Thiết, 1955

HẸN ĐÓT TÌNH THƯƠNG

Chiều trôi nghe gió xuống bờ
Tâm tư bùng dậy những giờ hoan ca
Mùa thu chừ đã đi qua
Lá khô bứt rụng sương sa lại nhiều
Gió lên cuộn cuộn lưng đèo
Chao ôi, tâm sự biết chiều hay đêm
Chùng như lau lách mỗi mềm
Chùng như trời vắng bóng chim giang hồ
Tang thương là những nắm mồ
Đơn côi là những lòng thơ lạc loài
Chuyện đời thẹn ánh gương soi
Áo đời rách nát từ hồi đông sang
Cánh chim theo gió bạt ngàn
Thương thương cho những ngõ ngàng bơ vơ
Lỡ mang lấy kiếp tầm tơ
Đừng than mà nhục, đừng ngơ mà buồn...
Áo tro xin vá cho lành
Tình thương mà sống đừng ganh mà hờn
Từ đông đổ gió đập dồn
Mưa đông rá rích lòng đơn lạnh rồi
Vui làm chi những mẫu đời
Chỉ vui nhưng lụy, chỉ cười thân danh
Em ơi tháng sẽ về năm
Tình ơi chung thủy về thăm mộng lạnh
Ngàn ngày núi biếc hương xanh

Cho nhau một tấm lòng thành mà thôi
Gió lên! Ừ gió lên rồi
Đông sang lạnh lạnh cho đời viễn phương
Còn mai về với quê hương
Còn tôi hẹn đốt tình thương sưởi đời...
Biên Hòa, 10.1956

DÂNG RỪNG

Nghìn thu nắng loãng mưa tràn
Sông xanh màu lá núi ngàn vương tơ
Quần vai khép cánh đợi chờ
Nửa đêm bỗng dậy bóng cờ non Lam
Nhớ thương một ánh trăng rằm
Hòai công chưa sáng kiếp tầm phôi pha
Cố nhân ơi! Đã đành xa
Thâm u vọng tưởng bài ca sang mùa
Khói lên còn quyện mái chùa
Sắt se chi nữa mà mua tị hiềm
Rừng thiêng mòn mỏi cánh chim
Cũng không giết chết buồng tim đợi chờ
Rồi mai lá rụng cành trơ
Cuốn bao nhiêu gió chép thơ tặng đời
Thủy chung chỉ có một lời
Mà ai ai nhận cho vơi nỗi nùng
Ngàn sau lắng xuống mịt mù
Lãng du đêm quạnh lại chùng bước chân
Mơ mai trời đổ trắng rừng
Đêm thâm ngộ ý hương lòng áo trai
Lòng thiêng hẹn chót đêm dài
Đem xương máu để xây đài vinh quang
Chúng ta mấy đứa nghèo nàn
Nguyên đi khâu vá cơ hàn mai sau
Mười phương còn vạn nhịp cầu
Tuổi đời còn vạn hoa màu lên xanh
Mơ mai trời đổ mưa lành
Dâng rừng tất cả chân thành cho nhau
Xuân Lộc, 3.1956

SÀU CHIỀU

Nghiêng nghiêng nắng đổ lên bờ
Hàng hôn là những đợi chờ buồng sông
Thuyền xuôi nhưng chỉ ngại ngừng
Lững lờ giữa những muôn trùng nước mây
Chiều về rữ tím hàng cây
Liều không buồn nói chiều say ân tình

Trời gần mây xám trôi nhanh
Đèn lên sông vắng mái tranh khói mờ
Đàn chim buông tiếng ngân ngơ
Lau thưa xao động bài thơ tâm tình
Buồn lên quyện khói trăng đình
Đứng đây mà những ngõ mình ở đâu!
Giấu không nổi tiếng tiêu sầu
Thuyền loi lét vẫn qua cầu cô đơn
Chiều đi thăm thẳm vào hồn
Không gian trùng điệp phai hồng áo cô
Truyện xưa còn dậy tiếng cười
Nghìn năm là để vạ đời thương nhau
Chiều qua sương gió mơ sầu
Mây lang thang lạnh mái đầu viễn phương
Ngâm ngùi một nửa quê hương
Lạnh lòng một dáng chiều buông rũ sầu
Hồn về sáng lại đêm sầu
Lửa hương cầu nguyện cho nhau thâm tình
Không gian chiều xuống thay hình
Thời gian giữ mãi tâm tình trong ta
Huyền mơ lên ánh dương tà
Sầu trôi trên áo hoàng hoa một mình
Mây xuôi thuyền vẫn bập bênh
Chiều về hồn cũng lênh đênh với chiều
1956

THẮP SÁNG ĐÈN XANH ĐÊM NGHĨA ĐỜI

Mai một hoa đời giăng bốn phương
Sầu không khô héo những môi hương
Thơ xanh đã đổ chiều mây trắng
Em gái tung bùng khoe sắc hương

Nắng đã hồng lên khắp thị thành
Truyện mình như giữa cả thâm canh
Sao đêm nhạt tím ngàn quan ải
Nẻo cũ mây đưa gót viễn hành

Tâm tư trở gói mấy trùng dương
Sóng loạn triều khơi gió chuyển buồm
Trời đổ sương rung nhòa mấy nẻo
Hồn về trao lại với yêu thương

Đã bào rảng đi hết cả rồi
Đá vàng ai nhắc cổ nhân ơi!
Nghe đêm lạnh lạnh về hư ảnh
Thắp sáng đèn xanh đêm nghĩa đời

Phước Lưu, 2.1956

LẠNH

Heo may không thương tình trăng sao
Lòng thơ chưa khơi mà tuôn trào
Nghe như chiều lên chìm bóng nắng
Se sắt tim buồn dâng dâng cao
Vời vợi u sầu,
Trường Sơn cô quạnh về đêm lẻ
Áo mới ai choàng buổi cưới nhau?
Máu ai vào tim lạnh
Say say trời thênh thang
Heo may về mệnh mang
Ai bảo lòng tôi còn quạnh quẽ
Sương vương vương nhiều trong không gian
Đò trẻ ngại ngừng đôi chuyến lại
Trời dâng mây buồn cho sang ngang
Môi ai tím giá còn đơn lẻ
Chờ gọi cho nhau chuyện đá vàng
- Gió gọi heo may vào nếp áo
Ở hay sao lòng nghe mang mang...

Đông, 1956

TIẾNG HÈ

Mây sầu trên mái lá
Gió buồn uốn cau già
Chiều đi về vợi vã
Ve hát bài bi ca

Chùng mây không hiu hắt
Se sắt chút tình đời
Nóng gằm giữ ánh mắt
Hoa tím chiều đơn côi
Ai bảo tình năm tháng?
Chiều nay nắng qua đời
Nghe mùa xuân dĩ vãng
Trong tiếng hè chơi vơi

Hoa vàng thơm lữ đại
Rung rúc nửa môi cười
Ôi lòng sao âm ức
Như tiếng hè chơi vơi
Có em về một thuở
Ao ước mấy môi cười
Hơn nửa vầng trăng vỡ

Trong tiếng sầu tê môi.

Biết chuyện đời là thế
Mà trọn nữa chưa vừa
Ai đi buồn kẻ lẻ
Những tình yêu ngày xưa
Thôi em về gói trọn
Dù nắng đỏ hoa màu
Dù ve còn rộn rã
Như mùa ta xa nhau.

Phước Lu, 3.1957

NẮNG

Nắng loãng tường nghiêng gió hắt hiu
Bơ vơ cau ôm uồn lưng chiều
Trời xa xôi ấy nhiều mây trắng
Đã cháy trong lòng mấy tịch liêu

Trông áo dài khoe dưới nắng hanh
Kiếp duyên còn buộc buổi đấng trình
Ngược xuôi năm tháng là năn tháng
Năm tháng cho buồn lên tóc xanh

Ai đi bắt nắng dệt câu thơ!
Dâng mắt tâm tình buổi cách quê
Hẹn với ngày mai là tất cả
Tôi về cố xứ thôi phân chia

Thấp thoáng hoàng hôn qua bóng cây
Héo hon cảnh lá cứ rơi đây
Cố nhân mai một là tri kỷ
Tròn kiếp sông hồ ta chung say
3.1957

MÀU ÁO KINH KỲ

Rợp mát lòng xanh đại lộ
Gió lay làn tóc ai cười
Lung linh như màu trắng vờ
Như niềm tê dại lên môi

Ôi những nẻo đường đất nước
Áo hoa rợp nắng kinh kỳ
Tím lên dáng chiều suốt mướt
Nghẹn ngào một sớm phân ly

Em đi ân tình quyện gió
Còn như mây tím ngang trời
Thương thương má hồng môi đỏ
Ngày nào nắng đẹp lên môi...?

Cả một trời thương dịu lắng
Tâm tư thẹn thẹn cho đời
Lên đôi bờ mi thâm lặng
Tóc huyền lá lướt buông trôi

Ai đi mà không nhớ tiếc
Dù cho vắng lặng tâm hồn
Xao lên đàn tơ thắm thiết
Vỡ tung suối nắng u buồn.

Nếu em của màu nắng đẹp
Của duyên mười mấy cung Hằng
Là thoi dăng tình rữ khép
Thuyền này mà ta sang ngang.
5.1955

NHỚ

Người đi qua một chuyến đò
Chiều mờ mây xám hững hờ trôi ngang
Dù bao nhiêu những lờ làng
Mắt xanh vẫn tròn mấy ngàn tóc tơ
Đường xưa bụi đã dăng mờ
Hàng cau lá ngọn còn chờ ai đây ?
Lối xưa hoa tím rơi đầy
Mén thương chưa trọn đã say rượu đời
Lòng tôi còn một bóng người
Đau thương như nửa cuộc đời đã đi
Ai mơ mà nhật câu thề
Khói nhang có hẹn mai về cố hương
Một ngàn sóng tóc yêu thương
Làm sao cho âm tình thương lạc loài
Nghẹn ngào để vỡ gương soi
Trăm năm chẳng nhắc mà tôi cứ chờ
Trời xưa, đất cũ, sao mờ
Rung rung gió núi hững hờ trăng khuya
Có ai tròn một câu thề
Có ai vẫn nhớ tình quê mặn mà
Áo này tôi đã phôi pha
Lối về xóm cũ đò qua ngại ngừng
Chân chưa chôn bước kiêu hùng
Lòng chưa thỏa mộng núi rừng thanh thang

Gió sương còn hát lên đàn
Thơ đêm còn thắm từng trang diễm huyền
Phải đi cho trọn ước nguyện
Cho non núi vẹn tình duyên hải hồ
Đời chưa chít dưới khăn xô
Còn đi cho khắp bến bờ mới thôi
Đem thương đem nhớ trả đời
Đem tình đem nghĩa trả người mấy phương
Dáng sầu nào rũ quê hương
Mơ mai gói trọn niềm thương tặng người...
7.1955

Mục lục:

Nỗi cô đơn của Hoài Khanh (PCT), 1.Sau lưng tháng ngày / 2.thời gian/ 3.ngày tháng trôi qua/
4.hao mòn/5. ngồi lại bên cầu/ 6.giọt sương/ 7.về buồn của tình yêu/ 8.dòng sông của tôi/
9.trọn/10. nhận phạt/11. xin chào Đà Lạt/ 12.dòng/13. quên/ 14.sẽ là gì trong một kiếp xa xôi/
15.những chiều tiếng súng/16. Bình Thuận/ 17.xa quê nghe gió nồm/18. trình bày/ 19.trở gối/20.
nửa đêm thức giấc/21. tổ quốc của tôi là em/22. trông theo/23. tự thị/ 24.im lặng/25. trong ý muôn
thu/26. chân thành/27. nước mắt/28. cúi xuống/29. dòng sông thướt ấy lênh đênh mắt rồi/ 30.đêm
trắng canh tàn/31. chịu đựng/32. tình khúc/33. thăm lặng/ 34.bài thân thể/35. đổi thay/36. mùa
đông/37. bóng/38. phố khuya/39. vết thương/40. tự vấn/41. rồi tôi lại đi/42. an ủi/
phụ lục: 43.bắt đầu/ 44.giao cảm/ 45.tự tình/ 46.sông buồn/47. trưa vàng/48. âm ức/49. tâm sự
một nhà ga/ 50.hẹn đốt tình thương/51. dâng rừng/52. sầu chiều/ 53.thắp sáng đèn xanh đêm
nghĩa đời/54.lạnh/ 55.tiếng hè/56. nắng/57. mào áo kinh kỳ/58. nhớ

ghi chú:

bản đánh máy save dưới dạng **doc**, gởi bởi nhà thơ Hà Nguyên Dũng, từ Việt Nam, 06-5-2007

Hoài Khanh

Nhà thơ. Tên thật **Võ Văn Quế**, sinh ngày 13 tháng 6 năm 1934 , tại phường Đức Nghĩa, thành phố Phan Thiết tỉnh Bình Thuận. Hiện cư ngụ tại 26/5 khóm 6 phường Thống Nhất thành phố Biên Hòa, Đồng Nai. Cựu công chức Việt Nam Cộng Hòa.Chủ trương tạp chí Giữ Thơm Quê Mẹ và nhà xuất bản Ca Dao (tại Sài Gòn, trước 1975)

Tác phẩm đã xuất bản :

Dâng Rừng (thơ-1957), Thân Phận (thơ- 1962), Lục Bát (thơ-1968)

,Trí Nhớ Hoang Vu Và Khói (thơ-1970)

Chon giới thiệu và có bài trên các tuyển tập, tác phẩm :

Thi Ca Việt Nam Hiện Đại (Trần Tuấn Kiệt, 1962) Văn Học Hiện Đại (Cao Thế Dung, Quán Chúng 1969), Thơ Tình Việt Nam Và Thế Giới (Nguyễn Hùng Trương , nxb Thanh Niên, 1998), Thơ Tình Bốn Phương (Thái Doãn Hiểu, Hoàng Liên , Trê 1994), Lục Bát Tình (nxb Đồng Nai, 1997).

(trích Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)

